

ПАТИЛАТА НА ЛИСАНА.

Нѣйде задъ полето, нѣйде задъ Балкана
 Нѣкога живѣла рунтава Лисана.
 Съ хитростъ и лукавство тя била позната —
 Като нея друга нѣмало въ гората.
 Ала като всѣка умница избрана,
 Имала си слабостъ нашата лисана:
 Че била отъ малка лакомница върла,
 Че било безъ дѣно пустото ѝ гърло.

Тръгнала веднѣжка нашата Лисана
 Да се поразходи, нѣщичко да хване.
 Ходила, вървѣла, стѣпвала на прѣсти,
 Хванала край село петъ кокошки тлъсти.
 Още не изяла гостбата си сладка,
 Ето срещу нея идатъ стадо патки.
 — „Слава тебе, Боже! — викнала Лисана —
 Инакъ щѣхъ безъ малко гладна да остана!“
 Какъ ги изпояла тѣ и не видѣли. . .
 Седнала да чисти зѣбитѣ си бѣли.